

Η Χαραυγή

μελετητῶν τῆς Βίβλου

2016

Η Χαραυγή

Ιανουάριος – Φεβρουάριος 2016

ΕΤΟΣ 82ον Αριθμός έκδοσης 1

Περιεχόμενα του
παρόντος τεύχους

PUBLISHED BY:

Dawn Bible Students Association
199 Railroad Avenue
East Rutherford, NJ 07073 U.S.A

www.dawnbible.com

Όλα τα δικαιώματα κατοχυρωμένα.
Παρακαλούμε να μας ενημερώσετε
άμεσα για τυχόν αλλαγή της
διεύθυνσής σας. Εσωκλείεται ένα
έντυπο συνδρομής του περιοδικού
και παρακαλείστε να το
αποστείλετε σε εμάς μαζί με τη νέα
σας διεύθυνση.

GRECIA: He Haravgi 199 Railroad Ave
East Rutherford NJ 07073 USA

ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗ ΖΩΗ ΚΑΙ ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ

Το Ανείπωτο Δώρο του Θεού 2

Διεθνείς Βιβλικές Σπουδές

Η Ημέρα του Κυρίου 24

Προσφορές Αποδεκτές 27

Αφιέρωσις των πρωτότοκων 31

Προικισμένος με ταπεινότητα 34

The Dawn - Greek Edition

JAN / FEB 2016

Πρώτα εκτυπώνονται 1934

Printed in USA

Το Ανείπωτο Δώρο του Θεού

*«Χάρις δε εις τον Θεόν διά την ανεκδιήγητον
αυτού δωρεάν.»*

– Προς Κορινθίους Β' 9:15 –

Ο απόστολος Παύλος, όταν έγραφε προς τους αδελφούς στην Κόρινθο σχετικά με το προνόμιό του να δίνουν υλική βοήθεια στους λιγότερο τυχερούς αδελφούς τους της Ιουδαίας, κορώφωσε τις παρατηρήσεις του με τη δήλωση της ευχαριστίας που περιέχεται στο εναρκτήριο κείμενό μας. Ο Θεός παραχωρεί συνεχώς τις ευεργεσίες του επάνω στα ανθρώπινα πλάσματά του, τα άξια και τα ανάξια. Ο Ιησούς είπε σχετικά με τον Επουράνιο Πατέρα του, «διότι αυτός ανατέλλει τον ήλιον αυτού επί πονηρούς και αγαθούς και βρέχει επί δικαίους και αδίκους.» - Ματ. 5:45

Με τον Ιησού, έχουμε το μεγαλύτερο από όλα τα δώρα του Θεού. Κανένα μέλος της πεσμένης ανθρώπινης φυλής είναι αντάξιο αυτού του δώρου, "Γιατί όλοι αμάρτησαν, και στερούνται της δόξης του Θεού." (Ρωμ. 3:23) Αν και ανάξιοι, εμείς έχουμε το προνόμιο του να αποδεχτούμε αυτό το "ανείπωτο," ή απεριόριστο δώρο, εμπλουτιζόμενοι

με αυτόν τον τρόπο. Με την αποδοχή αυτού του δώρου, δεχόμαστε τη ζωή και όλες τις χαρές που τη συνοδεύουν. Το γεγονός αυτό απλώς αναφέρεται στην Αγία Γραφή: «Διότι τόσον ηγάπησεν ο Θεός τον κόσμον, ώστε έδωκε τον Υιόν αυτού τον μονογενή, διά να μη απολεσθή πας ο πιστεύων εις αυτόν, αλλά να έχη ζωήν αιώνιον.» - Κατα Ιωάννην 3:16

Περιγράφεται προφητικά ο Ιησούς ως ο ένας που είναι "εντελώς υπέροχος." (Ύσµα των Ασµάτων 5:16) Ανάλογα με τις δικές µας κλίσεις, µπορεί να παρατηρούµε και να εκτιµούµε στον Ιησού ορισµένα αξιέπαινα γνωρίσµατα του χαρακτήρα και να τον σκεφτόµαστε σχεδόν εξ ολοκλήρου από αυτές τις περιορισµένες αντιλήψεις. Αν είµαστε µιας ήπιας, ευγενούς διάθεσης, είναι πιθανό ότι εµείς θαυµάζουµε ιδιαίτερα στον Ιησού την καλοσύνη και την ευγένεια του. Εάν είµαστε εκ φύσεως µαχητικοί, θα σηµειώσουµε µε έγκριση τις συναντήσεις του Ιησού µε τους γραµµατείς και τους Φαρισαίους.

Ο Ιησούς ήταν πράγµατι καλός και ευγενικός. Τα «καλά του λόγια», τα οποία έπεσαν από τα χείλη του πρέπει να θέρµαναν τις καρδιές πολλών που τον άκουσαν. (Λουκάς 4:22) Ήταν επίσης τολµηρός στη στάση του κατά των ψεύτικων διδασκαλιών των "τυφλών οδηγών" της εποχής του. (Ματθ. 23:16) Ών εις θέσιν να διακρίνει τις καρδιές εκείνων µε τους οποίους ήρχετο εις επαφήν, δεν εδίσταζε να εκθέσει την υποκρισία, όπου το βρήκε.

Σε περίπτωση που δεν υπήρχε καμία εσκεμμένη πρόθεση, ο Ιησούς επίσης ήταν έτοιμος να επεκτείνει το έλεός του εις τους υποπίπτοντας εις την αμαρτίαν. Ήταν «εντελώς υπέροχος,» και όσο περισσότερο βλέπουμε την ομορφιά του, τόσο μεγαλύτερη πρέπει να είναι η εκτίμησή μας για το ανείπωτο δώρο του Θεού.

Ένα από τα όμορφα χαρακτηριστικά της τελειότητας του Ιησού ήταν η απαρέγκλιτη προσήλωσή του στον ουράνιο Πατέρα του. Αυτό πάντα ήταν αλήθεια γι 'αυτόν, ακόμη και στην προανθρώπινη ύπαρξή του. Μιλώντας μέσω του προφήτη σχετικά με τον Δημιουργό και το Πατέρα του, ο Λόγος είπε, «ήμουν καθημερινά η απόλαυση του, χαίροντας πάντα μπροστά του." - Παρ. 8:30

Όταν ο Λόγος «έγινε σάρκα», και ενώ περίμενε μέχρι να φτάσει εις ωριμότητα σύμφωνα με το νόμο, ζήτησε τους διδασκούς του νόμου στο ναό στην Ιερουσαλήμ για να τους υποβάλει ερωτήσεις και να συνδιαλεχθεί μαζί τους. Μαλωμένος από τη μητέρα του που ήταν τόσο καιρό στο ναό στην ηλικία δώδεκα ετών, ο Ιησούς απάντησε, «Διά τι με εξητείτε; δεν ηξεύρετε ότι πρέπει να ήμαι εις τα του Πατρός μου;» - Ιωάννης 1:14· Λουκάς 2:49

Μάθαμε μάλλον από τους Εβραίους γέροντες στο ναό ότι, σύμφωνα με το νόμο, δεν θα δικαιούται να ενταχθεί σε οποιαδήποτε ειδική διακονία για το Θεό μέχρι να συμπληρώσει τα τριάντα ετών. Επέστρεψε υπάκουα μαζί με τους

γονείς του, "και ήρθε στη Ναζαρέτ, και υπέκειτο σε αυτούς." (Κατα Λουκά 2:51)'Όταν έφθασε στην ηλικία των τριάντα ετών, πήγε αμέσως στον Ιωάννη στον Ιορδάνη, για να βαφτιστεί.Το συναίσθημα της αφιερωμένης καρδιάς του Ιησού εκείνη την εποχή ήταν, όπως το εξέφρασε ο Δαβίδ, "χαίρω, Θεέ μου, να εκτελώ το θέλημά σου· και ο νόμος σου είναι εν τω μέσω της καρδιάς μου." - Ψαλμ. 40: 8

"ΥΠΕΡΟΧΟΣ" ΣΤΗΝ ΠΡΟΣΕΥΧΗ

Σίγουρα, ο Ιησούς ήταν «υπέροχος» στην προσευχή, και ήταν και στην ευχάριστη θέση να επικοινωνεί με τον Επουράνιο Πατέρα του με αυτόν τον τρόπο.Σε μια προσευχή δίπλα από τον τάφο του Λαζάρου, ο Ιησούς είπε στον πατέρα του, «ήξερα ότι εμένα με ακούς πάντα." (Ιωάννης 11:42) Ο Ιησούς κατάλαβε ότι σε κάθε κατάσταση της ζωής θυσίας του, χρειαζόταν την καθοδήγηση και τη δύναμη που θα μπορούσε να αποκτήσει μόνο μέσω της κοινωνίας με τον Επουράνιο Πατέρα του.Αφού ήταν διαβεβαιωμένος ότι το αυτί του πατέρα του ήταν πάντα προσαρμοσμένο στο να ακούω την κάθε του λέξη ευχαριστίας και κάθε αίτημά του για βοήθεια, τι ευχαρίστηση πρέπει εβίωνε ο Ιησούς βιώσει μέσω της προσευχής.

Πολύ συχνά, η προσευχή εκλαμβάνεται ως ανάγκη που έχουμε να πάμε στο Θεό σε στιγμές κινδύνου και προβλήματος. Πράγματι, ο κάθε Χριστιανός θα ζητήσει τη βοήθεια και την άνεση του Επουράνιου Πατέρα σε τέτοιους καιρούς. Στην

πραγματικότητα, όμως, χρειαζόμαστε βοήθεια του Κυρίου τόσο όταν οι περιστάσεις της ζωής είναι ευνοϊκές, όσο όταν είναι και αρνητικές. Θα πρέπει να αναρωτηθούμε, Μήπως πάνε όλα καλά με εμάς; Είμαστε δημοφιλείς με τους φίλους μας, και καθ'όσον γνωρίζουμε, δεν έχουμε εχθρούς; Αν ναι, θα πρέπει να πάμε στο θρόνο της ουράνιας χάριτος ζητώντας απο τον Επουράνιο Πατέρα μας για να μας βοηθήσει να συνειδητοποιήσουμε την ανάγκη μας γι 'αυτόν, μήπως γίνουμε πολύ αυτάρκεις.

Το κατάλαβε αυτό ο Ιησούς. Σίγουρα θα πρέπει ο ίδιος να έβαλε τον εαυτό του σε ένα πολύ ευνοϊκό φως, μπροστά στο πλήθος το οποίον έθρεψε, απο θαύμα, με πέντε ψωμιά και δύο ψάρια. Συνολικά υπήρξαν περίπου «πέντε χιλιάδες άνδρες, εκτός από τις γυναίκες και τα παιδιά.» Τι έκανε ο Ιησούς; Η Γραφή λέει, «Και αφού απέλυσε τους όχλους, ανέβη εις το όρος διά να προσευχηθή κατ' ιδίαν.» - Ματ. 14: 21,23

Δεν γνωρίζουμε τη φύση αυτής της προσευχής. Εκείνη τη στιγμή ο Ιησούς «καβαλούσε» σε ένα κύμα δημοτικότητας. Όταν έμπαινε στον πειρασμό από τον Σατανά να χρησιμοποιήσει την θεοδοσμένη δύναμή του για να μετατρέψει τις πέτρες σε ψωμί για να ικανοποιήσει την πείνα τη δική του, αρνήθηκε να το πράξει. Τώρα είχε χρησιμοποιήσει αυτή την εξουσία για να δημιουργήσει τροφή για το πλήθος. Θα τον παρέκλινε η εκτίμηση και ο έπαινός από τη δική του πορεία θυσίας οδηγώντας τον να αισθάνεται

αυτάρκης στην θαυματουργική δύναμη του; Μπορεί να πέρασαν τέτοιες σκέψεις από το μυαλό του, αλλά κατάλαβε αμέσως την ανάγκη του να επικοινωνήσει με τον πατέρα του, ο οποίος ήξερε ήταν η πηγή της δύναμής του.

ΓΙΑ ΚΑΘΟΔΗΓΗΣΗ

Η ζωή της προσευχής του Ιησού πέφτει και πάλι στην αντίληψή μας σε σχέση με την επιλογή των αποστόλων του. Διαβάζουμε, «Εν εκείναις δε ταις ημέραις ἐξήλθεν εἰς τὸ ὄρος νὰ προσευχηθῇ, καὶ διενυκτέρευεν ἐν τῇ προσευχῇ τοῦ Θεοῦ. 13 Καὶ ὅτε ἐγένειεν ἡμέρα, ἐκράξε τοὺς μαθητάς αὐτοῦ καὶ ἐξέλεξεν ἐξ αὐτῶν δώδεκα, τοὺς ὁποίους καὶ ὠνόμασεν ἀποστόλους.» - Κατά Λουκά 6:12,13

Ο Ιησούς ήταν σίγουρος ότι ο Πατέρας, σε απάντηση της προσευχής του, τον οδήγησαν στην επιλογή των αποστόλων του. Αργότερα, σε άλλη προσευχή, αναφέρθηκε σε αυτούς ως εκείνους τους οποίους του είχε δώσει ο Πατέρας. (Ιωάννης 17: 6) Αυτό ήταν ένα υπέροχο παράδειγμα της πίστης και της εμπιστοσύνης. Ενώ είναι αλήθεια ότι ο Ιούδας ο Ισκαριώτης, ο οποίος αργότερα πρόδωσε τον Κύριό μας, ήταν μεταξύ εκείνων που ο Πατέρας είχε δώσει σ' αυτόν, ο Ιησούς δεν έκανε καμία εξαίρεση στην προσευχή του. Μερικές φορές μπορεί να ζητήσουμε την καθοδήγηση του Θεού, και όμως, αν οι εμπειρίες μας δεν είναι όπως θα προτιμούσαμε ή που έχουν κατανοήσει πλήρως, ίσως έχουμε την τάση να αμφιβάλλουμε. Ωστόσο, αυτός που ήταν

εντελώς υπέροχος είχε εμπιστοσύνη στην σοφία του πατέρα του και στην ικανότητά του να κατευθύνει, ακόμη και στην περίπτωση κάποιου που αργότερα θα στραφεί εναντίον του.

Ο Ιησούς είπε, «Δοξάζω σε, Πάτερ, κύριε του ουρανού και της γης, ότι απέκρυψας ταύτα από σοφών και συνετών και απεκάλυψας αυτά εις νήπια· 26 ναι, ω Πάτερ, διότι ούτως έγινεν αρεστόν έμπροσθέν σου.» (Ματθ. 11: 25,26) Εδώ ξαναβρίσκουμε τον Ιησού εντελώς σε αρμονία με την απόφαση του πατέρα του. Από ανθρώπινη σκοπιά, θα μπορούσε ο Ιησούς να επιλέξει τη φιλία και τη συνεργασία της ελίτ της ημέρας, των γραμματέων και Φαρισαίων, των διδασκάλων του Νόμου, και άλλων «σοφών και συνετών» ανθρώπων στην εβραϊκή κοινωνία. Ωστόσο, ήξερε ότι δεν απεκάλυψε την αλήθεια σε αυτούς ο Πατέρας, και επιπλέον, ήταν στην πικρή αντίθεση με Αυτόν.

Εκείνοι, στους οποίους είχε αποκαλύψει ο Πατέρας τα μυστήρια της βασιλείας των ουρανών, ήσαν, ως επί το πλείστον, οι αμαθείς, οι ψαράδες, οι τελώνες και οι αμαρτωλοί. (Ματθ. 13:11· Μάρκος 4:11) Ως εκ τούτου, ήσαν αυτοί, οι οποίοι έγιναν ακόλουθοι και φίλοι του. Ήσαν απλοί άνθρωποι, αλλά κι ειλικρινείς τη καρδιά, και ευγνώμονες για το μήνυμα. Αγαπούσε αυτούς και ευχαρίστησε τον Πατέρα που τους επέλεξε.

Το ενδιαφέρον του Ιησού στους αποστόλους του, και σε εκείνους που θα πιστέψουν σ 'αυτόν

μέσω της διακονίας τους, αποδεικνύεται στην προσευχή του για λογαριασμό τους: «9 Εγώ περί αυτών παρακαλώ· δεν παρακαλώ περί του κόσμου, αλλά περί εκείνων, τους οποίους μοι έδωκας, διότι ιδικοί σου είναι. 10 Και τα εμά πάντα σα είναι και τα σα εμά, και εδοξάσθην εν αυτοίς. 11 Και δεν είμαι πλέον εν τω κόσμω, αλλ' ούτοι είναι εν τω κόσμω, και εγώ έρχομαι προς σε. Πάτερ άγιε, φύλαξον αυτούς εν τω ονόματί σου, τους οποίους μοι έδωκας, διά να ήναι εν καθώς ημείς. 12 Ότε ήμην μετ' αυτών εν τω κόσμω, εγώ εφύλαττον αυτούς εν τω ονόματί σου· εκείνους τους οποίους μοι έδωκας εφύλαξα, και ουδείς εξ αυτών απωλέσθη ειμή ο υιός της απωλείας, διά να πληρωθή η γραφή. 13 Τώρα δε έρχομαι προς σε, και ταύτα λαλώ εν τω κόσμω διά να έχωσι την χαράν μου πλήρη εν εαυτοίς. 14 Εγώ έδωκα εις αυτούς τον λόγον σου, και ο κόσμος εμίσησεν αυτούς, διότι δεν είναι εκ του κόσμου, καθώς εγώ δεν είμαι εκ του κόσμου. 15 Δεν παρακαλώ να σηκώσης αυτούς εκ του κόσμου, αλλά να φυλάξης αυτούς εκ του πονηρού. 16 Εκ του κόσμου δεν είναι, καθώς εγώ δεν είμαι εκ του κόσμου.» - Ιωάννης 17: 9-16

Τι βάθος ενδιαφέροντος εμφάνισε έτσι ο Ιησούς σε εκείνους τους οποίους του είχε δώσει ο Πατέρας να είναι αδέλφια και φίλοι του. Μέσα από αυτή την προσευχή μπορούμε να δούμε μια άλλη πτυχή του ένδοξου χαρακτήρα του ενος που είναι εντελώς όμορφος, «το ανείπωτο δώρο» του Πατέρα

για εμάς και, πέρα για πέρα, για όλον τον κόσμο. Πράγματι, η αγάπη του Ιησού αγκάλιασε τον κόσμο, και αυτό φανερώνεται στη ζωή των προσευχών του. Ακόμα και όταν προσευχόμαστε για εκείνους τους οποίους του είχε δώσει ο Πατέρας για να είναι πρεσβευτές του, δεν έκρυψε το ενδιαφέρον του για τον κόσμο. Όταν προσευχόταν γι' αυτούς, ο Κύριος πρόσθεσε, «διά να ήναι πάντες εν, καθώς συ, Πάτερ, είσαι εν εμοί και εγώ εν σοι, να ήναι και αυτοί εν ημίν εν, διά να πιστεύση ο κόσμος ότι συ με απέστειλας.» - John 17:21

Σε αυτό το πολύτιμο κείμενο που αναφέρθηκε προηγουμένως, το οποίο μας μιλάει για την αγάπη του δώρου του Θεού του "μονογενούς Υιού Του," μας πληροφορεί ότι «όποιος πιστεύει σ' αυτόν» δεν θα «χαθεί, αλλά να έχει αιώνια ζωή.» Έτσι, όταν ο Ιησούς προσευχήθηκε για τον "κόσμο να πιστέψει", ζητούσε από τον πατέρα του για τη ζωή του κόσμου. Αυτό είναι σύμφωνο με την προσευχή που δίδαξε τους μαθητές του: «Ελθέτω η βασιλεία σου. Γενηθήτω το θέλημά Σου. Ως εν ουρανώ και επι της γής.» (Ματθ. 6:10) Αυτή είναι μια προσευχή για την ευλογία του κόσμου. Ο Ιησούς ενδιαφερόταν για τον κόσμο. Ήρθε για να δώσει τη ζωή του, για να μπορεί να έχει την ευκαιρία να ζήσει όλη η ανθρωπότητα.

Η ΑΦΟΣΙΩΣΗ ΤΟΥ ΙΗΣΟΥ

Όπως ακριβώς και στην προανθρώπινη ύπαρξή του, ο Ιησούς, εξαιτίας της αφοσίωσής του, ήταν καθημερινά η χαρά του Πατέρα του, έτσι ήταν, επίσης, κατά τη διάρκεια της επίγειας διακονίας του. Σύντομα μετά από το βάπτισμα του, ο Σατανάς προσπάθησε να παρεκκλίνει τον Ιησού μακριά από την πορεία της υπακοής του, αλλά απέτυχε. Πρώτον, προτάθηκε από τον Σατανά ο Ιησούς να χρησιμοποιήσει την θεοδοσμένη δύναμή του για να μετατρέψει τις πέτρες σε ψωμί να ικανοποιήσει την πείνα του. Η απάντησή του ήταν: «Είναι γεγραμμένον, Με άρτον μόνον δεν θέλει ζήσει ο άνθρωπος, αλλά με πάντα λόγον εξερχόμενον διά στόματος Θεού.» - Ματ. 4:4· Δευτ.8:3

Θα εκτιμήσουμε την απόλυτη υπακοή του «ανείπωτου δώρου του Θεού" λίγο περισσότερο σημειώνοντας την εμμονή του για την ανάγκη και τη σημασία του «κάθε λόγου» προφερόμενου από τον πατέρα του. Αυτό έρχεται σε έντονη αντίθεση με τη στάση πολλών από τους φανερούς οπαδούς του Ιησού, οι οποίοι, στις αδυναμίες τους, αναζητούν και να υπακούουν μόνο εκείνες τις οδηγίες της Αγίας Γραφής που εναρμονίζονται με το δικό τους τρόπο σκέψης και δράσης. Όμως, ο τέλειος Ιησούς, ήταν σε επιφυλακή για να υπακούσει σε κάθε λόγο, ανεξάρτητα από το ποιο είναι το κόστος που μπορεί να είναι γι 'αυτόν. Στην υπό εξέταση περίπτωση, το κόστος της υπακοής

ήταν η πείνα και ο αυξημένος ανταγωνισμός απο τον «αντίπαλό του, τον διάβολον.» - Α Πετ. 5: 8

Με την αποτυχία στην πρώτη του προσπάθεια, απεφάσισε ο Σατανάς να πλησιάσει τον Ιησού από μια άλλη σκοπιά. Είπε, αναφερόμενος στην κορυφή του ναού, «5 Τότε παραλαμβάνει αυτόν ο διάβολος εις την αγίαν πόλιν και στήνει αυτόν επί το περύγιον του ιερού 6 και λέγει προς αυτόν, Εάν ήσαι Υιός του Θεού, ρίψον σεαυτόν κάτω· διότι είναι γεγραμμένον, Ότι θέλει προστάξει εις τους αγγέλους αυτού περί σου, και θέλουσι σε σηκώνει επί των χειρών αυτών, διά να μη προσκόψης προς λίθον τον πόδα σου.» (Ματθ. 4: 5,6) Εδώ ήταν ένας πειρασμός για ανυπακοή υποστηρίζεται από εσφαλμένη εφαρμογή της Γραφής. Ο Σατανάς ήλπιζε ότι ήταν ένας ελκυστικός πειρασμός, γι 'αυτό πρότεινε μια διέξοδο από την ξαφνική επίτευξη δημοτικότητας και φήμης. Θα μπορούσε κάποιος να αποδείξει ότι απολάμβανε την προστασία των αγγέλων, παρόλο που αφήφησε τους νόμους της φύσης, θα είχε φαινομενικά τον κόσμο εν τη πάλμη.

Πολλοί έχουν καταλήξει, σε λιγότερο θεαματικό τρόπο, σε αυτό το είδος πειρασμού. Κατ 'αρχήν, το να κάνει κάποιος μια επίδειξη μεγάλων και θαυμαστών έργων ως απόδειξη των ευλογιών του Θεού είναι πειρασμός. (Ματθ. 7:22) Ο τέλειος Ιησούς, το ανείπωτο δώρο του Θεού, σε αυτόν τον πειρασμό δεν υπέκυψε. Η απάντησή του ήταν: «Και πάλι είναι γραμμένο.» Για τον Ιησού,

«κάθε λόγος» που γράφτηκε, πρέπει να ασκηθεί για την καθοδήγηση της ζωής του. Τα λογία που εφαρμόζεται εδώ ήταν «Εσύ δεν θέλεις να δελεάσει τον Κύριο τον Θεό σου.» - Ματ.4: 7· Δευτ.6:16

Μόνο σαράντα ημέρες πριν από αυτό, ο Ιησούς είχε ακούσει τη φωνή του πατέρα του σε εκείνα τα καθησυχαστικά λόγια, «Αυτό είναι Υιός μου ο αγαπητός, στον οποίο είμαι πολύ ευχαριστημένος.» (Ματθ. 3:17) Με αυτή τη διαβεβαίωση δεν υπήρχε αμφιβολία στο μυαλό του Ιησού σχετικά με την θεϊκή υιοθεσία του. Ως εκ τούτου, το να περιμένουμε τον πατέρα του να πει ή να κάνει περισσότερα για να τον πείσει θα απέδεικνυε τη δική του έλλειψη πίστης, ως εκ τούτου δελεάζοντας τον Θεό να αποσύρει την εύνοιά του από αυτόν.

Δεν ανησυχούσε ο Ιησούς για το εάν ή όχι πίστευε ο κόσμος ότι ήταν ο Υιός του Θεού, αν και γνώριζε, κατά πάσα πιθανότητα, ότι το θέμα αυτό θα οδηγούσε τελικά σε διώξεις και το θάνατο. Όμως, αυτό δεν είχε σημασία, γιατί ο ίδιος ο σκοπός για την ύπαρξή του να γίνει «σάρξ» ήταν ότι θα έδινε την ανθρωπιά του σε θάνατο για τη ζωή του κόσμου. Ήξερε ότι ήταν ο Υιός του Θεού, και αυτό ήταν το μόνο που έχει σημασία. Πόσο εξερευνάει τη καρδιά αυτό το παράδειγμα που θα έπρεπε να είναι για μας!

Η τρίτη προσέγγιση του Σατανά ήταν και πάλι διαφορετική. Ως «άρχων του κόσμου τούτου», προσφέρθηκε να μοιραστεί την εξουσία του με τον

Ιησού. (Ιωάννης 12:31) Η κατάσταση ήταν, "Αν πέσεις κάτω και με προσκυνήσεις.»(Ματθ. 4: 9) Κανένα εδάφιο απο την Αγία Γραφή δεν χρησιμοποίησε ο Αντίπαλος στην προκειμένη περίπτωση. Ήταν απλά μια φαύλη προσπάθεια ώστε να δελεαστεί ο Ιησούς εις ανυπακοήν. Ωστόσο, για άλλη μια φορά, «κάθε λόγος», με τον οποίον έζησε ο Ιησούς είχε ασκηθεί από τον ίδιο ενάντια στον πειρασμό. Η απάντησή του ήταν: «Είναι γραμμένο, θα λατρεύεις τον Κύριο τον Θεό σου, και μόνο αυτόν θα λατρεύσεις.» - Ματ.4:10· Δευτ.6: 13,14

Ο Ιησούς, το του Θεού «ανείπωτο δώρο», είχε έρθει στον κόσμο για να γίνει βασιλιάς. Ήξερε ότι σε εύθετο χρόνο του Πατέρα του, θα υπαχτούν κάτω από την κυριαρχία του τα πέρατα της γης. Ο Ιησούς ήξερε επίσης ότι πρώτα θα πρέπει να θυσιάσει τη ζωή του για να εξαγοράσει την ανθρωπότητα από το θάνατο. Η διακυβέρνησή του ήταν να είναι πάνω από άτομα που ζουν, όχι σε αυτούς που είναι καταδικασμένοι σε θάνατο και που πεθαίνουν. Υπήρχε μόνο ένας τρόπος για να αποκτηθεί η θέση αυτή στο σχέδιο του πατέρα του, και αυτό ήταν από την ταπεινή υπακοή. Δεν είχε καμία επιθυμία να λάβει οποιαδήποτε άλλη πορεία, για αυτός που ήταν «εντελώς υπέροχο» αγάπησε τον Θεό με όλη του την καρδιά, την ψυχή, το μυαλό, και τη δύναμή του. - Κατα Μάρκο 12:30

ΚΑΤΕΥΘΥΝΟΜΕΝΟΣ ΑΠΟ ΤΟΝ ΛΟΓΟΝ

Αγάπησεόλο τον κόσμο ο Ιησούς. Η φυσική επιθυμία του θα ήταν να παραχωρήσει εξίσου τις ευλογίες ή τις θεραπείες του σε Ιουδαίους και Εθνικούς και να διακηρύξει τα χαρμόσυνα νέα της βασιλείας σε όλους. Ωστόσο, σε αυτό έβαλε επίσης στην άκρη ό, τι θα μπορούσε να έχει σχέση με τις προτιμήσεις τις δικές του, και υπηρέτησε σε αρμονία με κάθε λόγο του Ουράνιου Πατέρα του. Όταν έστειλε τους μαθητές του στη διακονία, τους απαγόρευσε να πάνε και στα έθνη. «Πηγαίνετε μάλλον», είπε, «στα χαμένα πρόβατα του οίκου του Ισραήλ.» (Ματθ. 10: 6) Αργότερα, όταν μια γυναίκα εθνική ζήτησε ευλογία από αυτόν για την κόρη της, είπε, «δεν έχω σταλεί σε κανέναν εκτός προς τα χαμένα πρόβατα του οίκου του Ισραήλ.» - Ματ. 15:24

Επέμεινε η γυναίκα αυτή, και ο Ιησούς περαιτέρω εξήγησε, «Δεν είναι καλόν να λάβη τις τον άρτον των τέκνων και να ρίψη εις τα κυνάρια.» Και η γυναίκα απάντησε, «Η δε είπε· Ναι, Κύριε· αλλά και τα κυνάρια τρώγουσιν από των ψιχίων των πιπτόντων από της τραπέζης των κυρίων αυτών.» (εδάφ. 26,27) Η η καρδιά της συμπάθειας του Ιησού ήταν συγκινημένη από αυτή την επίδειξη της ταπεινότητας και της πίστης, και αυτός δέχθηκε το αίτημα της γυναίκας. Το γεγονός ότι ο Ιησούς έκανε την εξαίρεση αυτή, υπογραμμίζει τον περιορισμό που επέβαλε ο λόγος του Πατρός στη διακονία του, τον οποίον σεβόταν και υπάκουε.

Η υπακοή του Ιησού στο λόγο του Επουράνιου Πατέρα του αποκαλύπτεται περαιτέρω μέσα από τον σεβασμό του για τους καιρούς και τις εποχές στο θεϊκό σχέδιο. Οι εχθροί του Ιησού, που επιθυμούσαν να τον θανατώσουν, εβρισκόντουσαν ιδιαίτερα στην Ιουδαία. Γνωρίζοντας αυτό, διεξήγε το μεγαλύτερο μέρος της διακονίας του στη Γαλιλαία. «Είπον λοιπόν προς αυτόν οι αδελφοί αυτού· Μετάβηθι εντεύθεν και ύπαγε εις την Ιουδαίαν, διά να ίδωσι και οι μαθηταί σου τα έργα σου, τα οποία κάμνεις.» Η απάντηση του Ιησού ήταν «Ο καιρός ο ιδικός μου δεν ήλθεν έτι.» - Ιωάννης 7: 3-6

Όταν ο Λάζαρος πέθανε, ο Ιησούς ήταν ακόμα στη Γαλιλαία. Μετά από δύο ημέρες ο ίδιος ανακοίνωσε στους μαθητές του ότι έμελλε να επιστρέψει στην Ιουδαία. Του υπενθύμισε για τους κινδύνους που εμπλέκονται. Εκείνος απάντησε, «Δεν είναι δώδεκα ώρες μέσα μια ημέρα;» υποδεικνύοντας τη συνειδητότητα του χρόνου. (Ιωάννης 11: 6-9) Στο κατά Ματθαίον 26:18, βρίσκουμε τον Ιησού να λέει πως είχε έρθει ο καιρός του. Δεν διστάζει τότε να επιστρέψει στην Ιουδαία, ακόμα κι αν ήξερε ότι θα συλληφθεί και θανατωθεί. Έτσι, η τήρηση των εποχών του Πατέρα απο τη δική του πλευρά τον εμπόδισε από το να «πετάξει» απερίσκεπτα τη ζωή του, και αμφισβήτησε επίσης την υπακοή του στην διαθήκη θυσίας του, όταν είχε έρθει πράγματι η ώρα του.

Η ΤΑΠΕΙΝΟΦΡΟΣΥΝΗ ΤΟΥ ΙΗΣΟΥ

Ένα άλλα υπέροχο γνώρισμα του χαρακτήρα του Ιησού ήταν η ταπεινότητά του. Ήταν ευτυχής να μαρτυρήσει τα εξής, «τους λόγους, τους οποίους εγώ λαλώ προς υμάς, απ' εμαυτού δεν λαλώ· αλλ' ο Πατήρ ο μένων εν εμοί αυτός εκτελεί τα έργα.» (Ιωάννης 14:10) Ο Ιησούς εμαρτύρησε περαιτέρω, «Δεν μπορώ από μόνος μου να κάνω τίποτα», και «Ο πατέρας μου είναι μεγαλύτερος από εμένα» (Ιωάννης 5:30· 14:28) Η ταπεινοφροσύνη του Ιησού εμφανίσθηκε επίσης στην προθυμία του να αποχωρήσει από τη δόξα που είχε με τον Πατέρα στην προανθρώπινη ύπαρξή του, για να γίνει άνθρωπος. Ως άνθρωπος, ταπείνωσε τον εαυτό του ακόμα περισσότερο με το να γίνει δούλος και υποφέροντας από το ταπεινωτικό θάνατο του σταυρού. Ο τρόπος έκφρασης αυτού του Παύλου ήταν ότι ο ίδιος ο Ιησούς έκανε τον εαυτό του χωρίς "καμία φήμη," και ότι "ταπείνωσε τον εαυτό του, και έγινε υπάκουος μέχρι θανάτου, θανάτου μάλιστα του σταυρού." - Φιλ. 2: 5-8

Ο Ιησούς ήταν και ταπεινός στην προθυμία του να κηρύξει την έλλειψη γνώσεων σε σχέση με μερικά από τα χαρακτηριστικά του χρονοδιαγράμματος του σχεδίου του Θεού. Όταν ρωτήθηκε για το χρόνο της δεύτερης έλευσης του, παραδέχθηκε ταπεινά ότι δεν ήξερε, και ότι ούτε «οι άγγελοι των ουρανών, ειμή ο Πατήρ μου μόνος.» (Ματθ. 24:36) Πόσο έρχεται σε αντίθεση

αυτό με τη στάση ορισμένων από τους ακολούθους του. Ακόμα και αν δεν ξέρουν, αυτοί θα ήθελαν ίσως να δούν τους αδελφούς τους να νομίζουν ότι γνωρίζουν πολλά σχετικά με τους καιρούς και τις εποχές που δεν έχουν ακόμη αποκαλυφθεί εν γένει στο λαό του Κυρίου.

Σε αυτό το τέλος της εποχής, όταν ζούμε στην Δευτέρα Παρουσία του Κυρίου μας, όλοι οι καθαγιασμένοι ανησυχούν σωστά ως προς το πόσο καιρό θα είναι πριν περάσει πέρα από το πέπλο το τελευταίο μέλος του σώματος του Χριστού, και θα εγκατασταθεί τότε η βασιλεία. Αυτό είναι ένα ερώτημα που τίθεται συχνά στους αφιερωμένους ανθρώπους του Κυρίου. Οι περισσότεροι παραδέχεται, όπως έκανε ο Ιησούς, ότι δεν ξέρουν. Άλλοι θα κάνουν εικασίες για αυτό, ακόμη και στο βαθμό του καθορισμού μιας ημερομηνίας ή μιας άλλης. Πόσο καλύτερα θα είναι, πιστεύουμε, για όλους να ακολουθήσουμε το παράδειγμα του Ιησού από την άποψη αυτή, και να δηλώσουμε απλά ότι δεν ξέρουμε. Αυτός ο υπέροχος, που είναι το ανείπωτο δώρο του Θεού σε μας, είναι ένα παράδειγμα απο κάθε άποψη για το τι είναι η αληθινή ευσέβεια και ταπεινότητα, το οποίο θα πρέπει να προσπαθήσουμε να μιμηθούμε.

Η ΥΠΟΤΑΓΗ ΤΟΥ ΙΗΣΟΥ

Ο Ιησούς ήταν υποχωρητικός σε ό, τι του απαιτούσε το θέλημα του Πατέρα. Η υποταγή συνδέεται στενά με την ταπεινότητα. Συνεπάγεται

ταπείνωση στο πρόσωπο μιας σοβαρής δοκιμασίας και ταλαιπωρίας. Ο Πέτρος έγραψε σχετικά με τον Ιησού, «Όστις λοιδορούμενος δεν αντελιδόρει, πάσχων δεν ηπείλει, αλλά παρέδιδεν εαυτόν εις τον κρίνοντα δικαίως.» -Α Πετ. 2:23

Ο Ιησούς ήξερε ότι δεν θα μπορούσε να έρθει σ' αυτόν μια μεμονωμένη εμπειρία, είτε πικρή είτε γλυκιά, χωρίς την άδεια του πατέρα. Ως εκ τούτου, δεν επεδίωξε αντίποινα ενάντια σε εκείνους που τον καταδίωξαν, αλλά απλά κοίταξε στον πατέρα του για τη σοφία για να μάθει ό, τι μάθημα μπορεί να συμπεριλαμβάνεται σε αυτό. Ζήτησε τη δύναμη να δεχθεί το στροβιλισμό με αυτή την ταπεινότητα που θα του επιτρέψει να κοιτάζει προς τα πάνω στον πατέρα του και να πει, «πλην ουχί το θέλημά μου, αλλά το σον ας γείνη.» - Κάτα Λουκάν 22:42

Η ΕΥΣΠΛΑΧΝΙΑ ΤΟΥ ΙΗΣΟΥ

Ο Ιησούς ήταν συμπαθητικός και συμπονετικός. Διαβάζουμε ότι όταν «Ϊδών δε τους όχλους, εσπλαγχνίσθη δι' αυτούς, διότι ήσαν εκλελυμένοι και εσκορπισμένοι ως πρόβατα μη έχοντα ποιμένα.» (Ματθ. 9:36) Μια έκθεση για τον τρόπο με τον οποίο η συμπόνια του Ιησού τον συγκίνησε να θυσιάσει χρόνο και δύναμη για λογαριασμό του πλήθους μας δίνεται σε σχέση με το θαύμα της σίτισης του πλήθους.

Αυτό συνέβη την ίδια μέρα, και πολύ σύντομα μετά, ο Ιησούς είχε πει στους μαθητές του:

«Ἐλθετε σεις αὐτοί κατ' ἰδίαν εἰς τόπον ἔρημον καὶ ἀναπαύεσθε ὀλίγον.» Ὁ λόγος γιὰ αὐτὴ τὴν πρόσκληση ἐξηγεῖται ὡς ἐξῆς: «διότι ἦσαν πολλοὶ οἱ ἐρχόμενοι καὶ οἱ υπάγοντες, καὶ οὐδέ νὰ φάγωσιν ἠσυχάζουν.» (Μάρκος 6:31) Σὲ μιὰ προσπάθεια νὰ ξεφύγουν ἀπὸ τὸ πλῆθος γιὰ νὰ εἶναι μόνοι τους καὶ νὰ ξεκουραστοῦν, ὁ Ἰησοῦς καὶ οἱ μαθητὲς τοῦ μῆκαν σὲ μιὰ βάρκα καὶ πέρασαν στὴν ἀπέναντι ὄχθη τῆς Θάλασσας τῆς Γαλιλαίας. Γιὰ πολλοὺς, δὲν ἦταν προφανῶς μιὰ μεγάλη ἀπόσταση, καὶ σημειώνοντας τι εἶχε συμβεῖ, ἐσπευσαν γύρω ἀπὸ τὴν ἄκρῃ τοῦ νεροῦ φθάνοντας ἐγκαίρως στὴν ἀπέναντι ἀκτὴ γιὰ νὰ χαιρετήσουν τὸν Δάσκαλο ὅταν θὰ φθάσει. -εδάφ.32,33

Ἡ προσπάθειά του νὰ ἀφήσει τὸ πλῆθος ἀπέτυχε.Τι ἔκανε ὁ Ἰησοῦς γι' αὐτό; Θὰ μπορούσε νὰ εἶχε κατευθύνει τους μαθητὲς τοῦ νὰ πλεύσουν τὸ πλοῖο πίσω στὴ μέση τῆς θάλασσας, ἔτσι ὥστε ἐκεῖ θὰ μπορούσαν νὰ ξεκουραστοῦν. Ὡστόσο ἴδιος δὲν τὸ ἔκανε αὐτό, καὶ ἡ ἱστορία ἐξηγεῖ γιὰτί. «Ἐξελθὼν δὲ ὁ Ἰησοῦς, εἶδε πολὺν ὄχλον καὶ ἐσπλαγχνίσθη δι' αὐτούς, ἐπειδὴ ἦσαν ὡς πρόβατα μὴ ἔχοντα ποιμένα, καὶ ἤρχισε νὰ διδάσκη αὐτούς πολλὰ.» (εδάφ. 34) Αὐτό ἦταν σὲ μιὰ στιγμή ὅταν ἦταν κουρασμένος, ἀλλὰ ἡ συμπόνια τοῦ γιὰ τὸ πλῆθος δὲν θὰ τοῦ επέτρεπε νὰ ξεκουραστεῖ. Ἀφοῦ ἐδίδασκε τὸ πλῆθος "πολλὰ πράγματα", ἐξετέλεσε τότε τὸ υπέροχο θαῦμα τῆς σίτισής τους προκαλώντας τὴν αὐξησὴ τῶν λίγων ψωμιῶν καὶ ψαριῶν. - ἐδάφ.38-44

Ας εξετάσουμε τη στάση μας απέναντι στην υπηρεσία του Κυρίου σε σχέση με αυτό. Ίσως είμαστε διατεθειμένοι να τον υπηρετήσουμε μόνο όταν είναι βολικό, και όταν το αισθανόμαστε. Αντίθετα, ας είμαστε πρόθυμοι να παραιτηθούμε αναγκαία ξεκούραση, εγκαταλείποντας τα προσωπικά μας σχέδια, και να αγνοήσουμε τις προσωπικές μας προτιμήσεις, επειδή η συμπόνια μας για τους οποίους έχουμε το προνόμιο του να υπηρετούμε, μας αναγκάζει να θυσιάσουμε τη σάρκα και τα συμφέροντά της. Αυτή ήταν η στάση του Ιησού. Ήταν πραγματικά ένας «άνθρωπος θλίψεων» όχι λόγω των ιδικών του βιωτικών περιστάσεων, αλλά λόγω της συμπάθειάς του για τον άρρωστον απο την αμαρτίαν και θνήσκοντα κόσμον. - Ισ. 53: 3

Στο συντομότερο εδάφιο της Βίβλου, αλλά ένα από τα πιο δυνατά, μας λένε ότι είναι εκείνο όπου λέει «ο Ιησούς έκλαψε.»(Ιωάννης 11:35) Αυτό ήταν όταν στεκόταν δίπλα στον τάφο του φίλου του Λαζάρου. Περιτριγυρισμένο από πενθούντες, και συνειδητοποιώντας ότι ο μεγάλος εχθρός του θανάτου θα συνεχίσει να διεκδικήσει τα θύματά του για πολύ καιρό να έρθει, διαδίδοντας τη θλίψη και τον πόνο παντού, το συμπαθητικό και συμπονετική καρδιά του Ιησού ήταν συγκλονισμένοι.

ΠΛΗΡΗΣ ΖΗΛΟΥ

Ο Ιησούς «καταναλώθηκε» από το ζήλο του οίκου του Πατέρα του. (Ψαλμ. 69: 9) Είπε, «Το εμόν φαγητόν είναι να πράττω το θέλημα του πέμψαντός με και να τελειώσω το έργον αυτού» και «Εγώ πρέπει να εργάζωμαι τα έργα του πέμψαντός με, εωσού είναι ημέρα· έρχεται νυξ ότε ουδείς δύναται να εργάζεται.» (Κάτα Ιωάννην 4:34· 9: 4) Αργότερα, μέσα στη σκιά του σταυρού, ο Ιησούς είπε στην προσευχή στον Ουράνιο Πατέρα του, «Τελείωσα το έργον που μου έδωσες να κάμω." - Κατα Ιωάννην 17: 4

Η δήλωση αυτή έγινε από τον Ιησού με τη γνώση ότι ολοκληρώθηκε η ενεργή διακονία του. Ήταν ακόμα να δοκιμαστεί. Θα πρέπει να υποστεί ακόμη τους χλευασμούς και τα μασιγώματα. Ακόμα και όταν εκρέματο επάνω στο σταυρό, έγινε μάρτυρ σχετικά με την ερχόμενη βασιλεία του και τις παραδεισιακές συνθήκες της που θα αποκαταστήσει σε όλο τον κόσμο. Τέλος, όταν το τελευταίο κομμάτι της ανθρώπινης δύναμής του είχε φύγει, κοίταξε ψηλά στον πατέρα του και είπε, «Τετέλεσται» και «φωνάξας με φωνήν μεγάλην ο Ιησούς είπε· Πάτερ, εις χείρας σου παραδίδω το πνεύμά μου· και ταύτα ειπών εξέπνευσεν.» - Κατά Ιωάννην 19:30· Κατά Λουκάν 23:46

Πιστά, ακόμη και μέχρι θανάτου, αυτό το ανείπωτο δώρο του Θεού είχε δείξει παραδειγματικά όλες εκείνες τις αξιέπαινες πτυχές της τελειότητας, το σύνολον των οποίων τον έκανε τον έναν που ήτο "εντελώς υπέροχος." Με το

θάνατό του ήρθε το μεγαλύτερο επίτευγμά του ως ο άνθρωπος Ιησούς Χριστός, γι 'αυτό έδωσε την ευκαιρία για ζωή σε όλους όσους πιστεύουν σ' αυτόν. Ήταν για το σκοπό αυτό, που είχε στείλει τον Υιό του στον κόσμο ο Επουράνιος Πατέρας, και τώρα ο Ιησούς δικαίωσε την εμπιστοσύνη του πατέρα του σ' αυτόν.

Κατά συνέπεια, όταν σκεφτόμαστε τη γέννηση του Ιησού, ας θυμηθούμε ότι θα ήταν μάταιη αν δεν ήταν πρόθυμος αυτός να θέσει στη γραμμή την τέλεια ζωή του. Ας ευχαριστήσουμε τον Θεό για τη γέννηση του Ιησού, αλλά να ζητάμε επίσης έλεος, καθοδήγηση, και βοήθεια μέσα από την αξία της θυσιασμένης ζωής του. Χαιρόμενοι στη γέννηση του ανείπωτου δώρου του Θεού, ας θυμηθούμε το εφ' όρου ζωής προνόμιό μας του να τον μιμηθούμε στην υπακοή και αφοσίωση· στην προσευχή· στην πίστη στο Λόγο του Θεού· εις το να αντιστεκόμαστε στους πειρασμούς· στην ταπεινότητα· στην υποταγή στο θέλημα του Πατέρα· και στη συμπαθητική συμπόνια για το σύνολο της στενάζουσας δημιουργίας. Όπως και με τον Ιησού, είθε ο ζήλος του οίκου του Πατέρα μας να συνεχίσει να μας «καταναλώνει» μέχρι να αφιερωθεί η τελευταία ουγγιά της ενέργειάς μας στο έργο και την δόξα του.

Η Ημέρα του Κυρίου

Εδάφια κλειδιά: «Ενθυμού την ημέραν του σαββάτου, διά να αγιάζης αυτήν.» Έξοδος 20:8

Επιλεγμένα εδάφια: Έξοδος 20:8-11, 31:12-17

Για να εκτιμήσουμε σωστά την έννοια του Σαββάτου είναι να καταλαβαίνουμε την προέλευσή της, ως μέρος των δοσοληψιών του Θεού με το Ισραήλ. Υιοθέτησε το εβραϊκό έθνος, από όλους τους λαούς του κόσμου, ως ειδική περιουσία του δηλώνοντας, «Εσάς μόνον εγνώρισα εκ πάντων των γενών της γής.» (Αμώς 3: 2) Με αυτούς έκανε ο Θεός τη διαθήκη του Νόμου μέσω του Μωυσή στο Σινά. Αργότερα τους έστειλε αγγελιοφόρους του, τους προφήτες, και, τέλος, τον Υιό του. Κανένα άλλο έθνος δεν έλαβε αυτή την ιδιαίτερη εύνοια από τον Θεό. Όταν οι Εβραίοι απέρριψαν τον Ιησού, και πήραν την διαθήκη του Νόμου «και αφήρεσεν αυτό εκ του μέσου, προσηλώσας αυτό επί του σταυρού» και αυτό δεν επεκτάθηκε σε οποιαδήποτε άλλο έθνος, ούτε στην εκκλησία. - Κωλ. 2:14

Κατά συνέπεια, δεν είναι για μας να απαιτήσουμε ότι θα πρέπει οι ηγέτες του Χριστιανικού κόσμου να επιβάλουν το εβραϊκό Σάββατο ή οποιαδήποτε άλλη συγκεκριμένη τήρηση του Σαββάτου. Πρέπει να θυμόμαστε ότι τα βασίλεια της γης είναι ακόμα κάτω από την κυριαρχία του «θεού του κόσμου τούτου», με την άδεια του Θεού. Ως εκ τούτου, δεν διατάζει ότι θα πρέπει η ανθρωπότητα να τηρεί μια ιδιαίτερη ημέρα του Σαββάτου ή οποιοδήποτε άλλο χαρακτηριστικό του Μωσαϊκού Νόμου. Οι Χριστιανοί πιστοί δεν είναι κάτω από την διαθήκη του Νόμου, όπως δηλώνει ο Απόστολος, «Σεις δεν είσθε υπό νόμον, αλλ 'υπό χάριν». - Ρωμ. 6:14

Όντες ελεύθεροι από μια διάταξη η οποία βασιζόταν σε μια τέλεια υπακοή κατα την σάρκα, θα πρέπει να παρηγορηθούμε από τη σκέψη ότι εγκρίθηκαν, χωρίς το νόμο, απο τον Κύριο, ο Αβραάμ, ο Ισαάκ, και του Ιακώβ. Η πίστη τους στο Θεό αποτελούσε υποχρέωση να κάνουν το θέλημα του Θεού στο βαθμό της γνώσης και την ικανότητάς τους. Το ίδιο ισχύει και με εμάς ως ακολούθους του Χριστού. Οι Γραφές μας διαβεβαιώνουν ότι είμαστε υιοθετημένοι στην οικογένειά του Θεού, ο οποίος μας έκανε κοινωνούς του Πνεύματός του. (Ρωμ. 8: 15,16) Το να περπατούμε «ουχί κατά την σάρκα, αλλά κατά το πνεύμα», σημαίνει ότι ο κανόνας της δράσης μας πρέπει να είναι πλέον η αγάπη, γιατί «η αγάπη είναι η εκπλήρωση του νόμου.» - Ρωμ. 8:1, 13:10

Επι τη βάσει ταύτη, βλέπουμε ότι ο Θεός διαμορφώνει μια νέα ομάδα ατόμων που συγκεντρώθηκαν έξω από όλα τα έθνη, για τα οποία ο Απόστολος λέει: «Εσείς είστε ... ένα βασιλικό ιερατείο, έθνος άγιον, ένας περίεργος λαός.» (Α Πετ. 2:9) Παρά το γεγονός ότι είμαστε ελεύθεροι από το Μωσαϊκό Νόμο, αποκομίζουμε μια μεγάλη ευλογία εξετάζοντάς τον, γιατί αναγνωρίζουμε ότι ήταν δίκαιος, ιερός, και καλός. Θα πρέπει να επιδιώξουμε να εκτιμήσουμε το εσωτερικό νόημα και πνεύμα του, αλλά με την αναγνώριση ότι έχουμε δικαιωθεί με το πολύτιμο αίμα του Χριστού, και όχι από τα «έργα του νόμου.» - Ρωμ. 5:8,9· Gal. 2:16

Ως εκ τούτου, όπως ατενίζουμε προς τον Δεκάλογον, έχουμε αντιληφθεί το βάθος της σημασίας του. Όσον αφορά την εντολή, «Θυμηθείτε την ημέρα του Σαββάτου», ως πνευματικοί Ισραηλίτες συνειδητοποιούμε ότι δεν είμαστε υπό δουλεία μιας συγκεκριμένης ημέρας. Αντιθέτως, έχουμε έλθει να γνωρίσουμε την πρόθεση του αυτής της εντολής και προσπαθούμε να είμαστε σε αρμονία με το πνεύμα της. Θεωρούμε ότι το πραγματικό νόημα του Σαββάτου είναι η «ανάπαυσις» της πίστεως, με βάση την αποδοχή του Ιησού ως Σωτήρος μας και κάνοντας αφιέρωση της βούλησής μας να κάνουμε το θέλημα του Θεού. Έτσι, αρχίζουμε να μπαίνουμε σε αυτήν την ανάπαυσιν (ή κατάπαυσιν). Στο εξής, εάν είμαστε πιστοί στον Κύριο και μένουμε στην αγάπη

του, δεν τελειώνει ποτέ το Σάββατο μας. «Διότι εισερχόμεθα εις την κατάπαυσιν ημείς οι πιστεύσαντες» - Εβρ. 4: 3

Η «κατάπαυσις» της πίστεώς μας θα πρέπει να συνεχιστεί σε όλες τις ημέρες της εβδομάδας. Επομένως, το πνευματικό Ισραήλ διατηρεί το Σάββατο -κάθε μέρα- αναπαυόμενο στο ολοκληρωμένο έργο του Χριστού, έχοντας παύσει από τα έργα τα δικά μας, και από όλες τις προσπάθειες για να δικαιολογήσουμε τους εαυτούς μας μέσω του Νόμου. (Εβρ. 4:10) Για εμάς, την κάθε μέρα πρέπει να θυμόμαστε, «για να την κρατήσουμε ιερά.»

Μάθημα Δύο

Προσφορές Αποδεκτές

Εδάφιο κλειδί: «Σας παρακαλώ λοιπόν, αδελφοί, διά των οικτιρμών του Θεού, να παραστήσητε τα σώματά σας θυσίαν ζώσαν, αγίαν, ευάρεστον εις τον Θεόν, ήτις είναι η λογική σας λατρεία.» - Ρωμ. 12:1

Επιλεγμένα εδάφια: Λευ. 22:17-25, 31-33

ΣΤΟ ΣΗΜΕΡΙΝΟ εδάφιά μας ανακαλύπτουμε τη βάση της σχέσης μας με τον Θεό. Στα προηγούμενα κεφάλαια της επιστολής της προς

τους Ρωμαίους επιστολής του, ο Απόστολος Παύλος εξέθεσε τη σχέση που υπήρχε μεταξύ του Θεού και του Ισραήλ υπό την διαθήκη του Νόμου. Είπε ότι είχαν έναν «ζήλο για τον Θεόν, αλλά όχι σύμφωνα με τη γνώση.» (Ρωμ. 10: 2) Ο Παύλος εξήγησε επίσης ότι «το τέλος του νόμου είναι ο Χριστός προς δικαιοσύνην εις πάντα τον πιστεύοντα.» (εδάφ. 4) Αργότερα δήλωσε ότι δεν αποτίναξε για πάντα το Ισραήλ ο Θεός, αλλά λόγω της αντίστασής τους στις εντολές του, επιτρέπεται πλέον εις τους Εθνικούς να μετέχουν της «ρίζας και πάχους» της εύνοιας του Θεού. Αυτοί, λέει ο Παύλος, είναι εμβολιασμένοι στην «ελιά», που ήταν το Ισραήλ, διότι οι κλάδοι αυτοί «διεκόπησαν.» - Ρωμ. 11: 17 - 21

Όσοι "έχουν μπολιαστεί" στην ελιά είναι αφιερωμένα μέλη του σώματος του Χριστού—αληθινοί πιστοί είναι. Με βάση την πλήρη πίστη στο αίμα του Ιησού ως το μόνο μέσο σωτηρίας, αυτοί αποδέχτηκαν την πρόσκληση του εδάφιου κλειδιού μας. Ο Παύλος αργότερα διευκρινίζει ότι η Εποχή του Ευαγγελίου, στην οποία ζούμε τώρα, είναι «ημέρα σωτηρίας» για εκείνους που δέχονται αυτή την πρόσκληση για θυσία. (Β Κορ. 6: 2) Μιαν ξεχωριστήν ημέραν της σωτηρίας περιμένει το Ισραήλ και ο κόσμος αφού θα έχει ολοκληρωθεί η τάξη της Εκκλησίας. - Ρωμ. 11: 25,26

Πρέπει να κατανοήσουμε ότι η πρόσκληση να θυσιάσουμε τις ζωές μας θα πρέπει να θεωρείται προνόμιο, όχι καθήκον ή εντολή. Ο Παύλος τονίζει

το γεγονός ότι η θυσία μας πρέπει να είναι άγιο για να γίνει αποδεκτή από τον Θεό. Στα επιλεγμένα εδάφια μας από τους Λευιτικούς, διαπιστώνουμε ότι το Ισραήλ είχε εντολή να προσφέρει πλήρεις, άψογες προσφορές, δείχνοντας έτσι ότι η δικαιοσύνη του Θεού απαιτεί την τελειότητα για συγχώρεση των αμαρτιών. Διαπιστώνουμε ότι αυτή η αρχή φαίνεται και στις προσφορές του Κάιν και του Άβελ που έχουν καταγραφεί στην Αγία Γραφή. Ενώ και οι δύο προσέφεραν τα καλύτερα από τα υπάρχοντά τους, έγιναν δεκτά μόνο τα του Αβέλ επειδή περιείχαν το χύσιμο του αίματος, τα οποία αποτελούσαν τη μόνη κατάλληλη προσφορά για να αποδειχθεί η εικόνα του Θεού τον οποία προώριζε ο ίδιος. Η ίδια αρχή φάνηκε στη θέσμιση της γιορτής του Πάσχα που έχει καταγραφεί στην Έξοδο 12: 3-14.

Η λέξη "θυσία" στο εδάφιο κλειδί μας είναι μεταφρασμένη από την ελληνική λέξη «thusia» (θυσία) η ρίζα της οποίας σημαίνει «σφαγή», ή ένα ζώο για το σφαγείο. Ο Παύλος εξηγεί ότι γεννηθήκαμε ως φυσικοί –ή ζωοειδείς– άνθρωποι. (Α Κορ. 15:44-47) Αν δεχόμαστε, σε πλήρη αφοσίωση, τον Ιησού ως λυτρωτή μας, τότε η γήινη ύπαρξή μας δεν είναι δική μας, αλλά θα έχει αγορασθεί με τίμημα. (Α Κορ. 6:19,20) Εάν θέλουμε να ζήσουμε και να βασιλεύουμε με τον Χριστό στον ουρανό, θα πρέπει να ακολουθήσουμε το παράδειγμά του παραδίδοντας την επίγεια ζωή μας, με όλα τα δικαιώματα και τα προνόμια

υπεσχημένα στον κόσμο της ανθρωπότητας στην ερχόμενη βασιλεία του Θεού επί της γης. Μόνο η θυσία του Ιησού ήταν υποχρεωμένη να σταθμίσει τις κλίμακες της δικαιοσύνης σε σχέση με τα λύτρα (ή τη λύτρώσή μας). (Α Κορ. 15: 21,22) Ωστόσο, καλούμαστε να θυσιάσουμε τη ζωή μας με το να «θαφτούμε μαζί του με το βάπτισμα εις τον θάνατον» με την υπόσχεση ότι, εάν μείνουμε πιστοί, θα εγερθούμε «καθ' ὁμοίωσιν της αναστάσεώς του.» - Ρωμ. 6: 3-5

Σημειώνουμε ότι η πρόσκληση αυτή για να παρουσιάσουμε τα σώματά μας ως θυσίες ζωντανές γίνεται σύμφωνα με υψηλές και ευγενείς γραμμές. Δεν έρχεται με οποιεσδήποτε παγιδεύσεις, αλλά με έκκληση προς την λογική. Ο Ιησούς είπε, «Εάν τις θέλη να έλθῃ ὀπίσω μου, ας απαρνηθεῖ τον εαυτό του, και ας σηκώσῃ τον σταυρό του καθημερινά, και ας με ακολουθεῖ.» (Κατά Λουκάν 9:23) Εάν η θυσία μας πραγματοποιηθεῖ πιστά, θα είμαστε κοινωνοί θείας φύσεως. - Β' Πετ. 1: 4

Αφιέρωσις των πρωτότοκων

Εδάφιο κλειδί: «Και ότε επληρώθησαν αι ημέραι του καθαρισμού αυτής κατά τον νόμον του Μωϋσέως, ανεβίβασαν αυτόν εις Ιεροσόλυμα διά να παραστήσωσιν εις τον Κύριον.» - Κατα Λουκάν 2:22

Επιλεγμένα εδάφια: Έξοδος 13:13-15, Λουκάς 2:22-32

ΤΟ ΣΗΜΕΡΙΝΟ ΜΑΣ ΜΑΘΗΜΑ διδάσκει τη διαφορά μεταξύ του Ιησού και της Εκκλησίας στη θέση τους ως πρωτότοκα. Στο εδάφιο μας, βλέπουμε ότι κάθε πτυχή της ζωής του Ιησού ήταν σύμφωνη με τις απαιτήσεις του Μωσαϊκού Νόμου, επειδή ήταν αυτός Εβραίος και υποχρεωμένος να τον κρατήσει. Είπε, « Μη νομίσητε ότι ήλθον να καταλύσω τον νόμον ή τους προφήτας· δεν ήλθον να καταλύσω, αλλά να εκπληρώσω.» (Ματθ. 5:17) Με την τήρηση, και, συνεπώς, την εκπλήρωση, της διαθήκης του Νόμου, ο Ιησούς ήταν σε θέση να βάλει ένα τέλος στη δουλεία του επί των φυσικών Ισραηλιτών, διότι, αν και ο νόμος ήταν τέλειος, ήταν αδύνατο για οποιονδήποτε από τους Εβραίους για να τον κρατήσει ως ατελής άνθρωπος.

Βρίσκουμε στην εξιστόριση του Λουκά του μαθήματός μας ότι οι γονείς του Ιησού τον είχαν φέρει στο ναό, όταν αυτός ήταν μόνο σαράντα

ημερών. Αυτό ήταν σύμφωνα με τις απαιτήσεις που αφορούν τα νεογέννητα παιδιά σύμφωνα με το νόμο. (Λευ. 12:1-7) Η αφήγηση λέει ότι «ήτο άνθρωπός τις εν Ιερουσαλήμ, ονομαζόμενος Συμεών, και ο άνθρωπος ούτος ήτο δίκαιος και ευλαβής, προσμένων την παρηγορίαν του Ισραήλ, και Πνεύμα Άγιον ήτο επ' αυτόν· και ήτο εις αυτόν αποκεκαλυμμένον υπό του Πνεύματος του Αγίου ότι δεν θέλει ιδεί θάνατον, πριν ίδη τον Χριστόν του Κυρίου. Και ήλθε διά του Πνεύματος εις το ιερόν· και ότε οι γονείς εισέφεραν το παιδίον Ιησούν διά να κάμωσι περί αυτού κατά την συνήθειαν του νόμου, αυτός εδέχθη αυτό εις τας αγκάλας αυτού και ευλόγησε τον Θεόν και είπε· Νυν απολύεις τον δούλον σου, δέσποτα, κατά το ρήμα σου, εν ειρήνη· διότι είδον οι οφθαλμοί μου το σωτήριόν σου, το οποίον ητοίμασας ενώπιον πάντων των λαών, φως εις φωτισμόν των εθνών και δόξαν του λαού σου Ισραήλ.» - Κάτα Λουκάν 2:25-32

Ιωάννης εξηγεί ότι το φως αυτό ήταν ο Ιησούς. (Κατα Ιωάννην 1:9) Ήταν ο «πρωτότοκος εκ των νεκρών,» ο Λυτρωτής και «κεφαλή του σώματος, της εκκλησίας,» κατά τη διάρκεια αυτής της Εποχής του Ευαγγελίου. (Κολ 1:18-23) Ο Ιησούς θα είναι επίσης ο Λυτρωτής του Ισραήλ και όλης τους ανθρωπότητας στην ερχόμενη επίγεια βασιλεία του. (Ρωμ. 11: 25,26) Ο Παύλος εξηγεί περαιτέρω ότι ο Ιησούς έγινε Ιερέας «σύμφωνα με την ομοιότητα του Μελχισεδέκ.» «όστις δεν έχει καθ' ημέραν ανάγκην, ως οι αρχιερείς να προσφέρει

πρότερον θυσίας υπέρ των ιδίων αυτού αμαρτιών, έπειτα υπέρ των του λαού· διότι άπαξ έκαμε τούτο, ότε προσέφερεν εαυτόν.» - Εβρ. 7:15,26,27

Σε αντίθεση με τον Ιησού, ο οποίος δεν χρειάστηκε κανέναν λυτρωτή, τα πρωτότοκα αναφέρονται στα επιλεγμένα εδάφια μας, έχουν επιλεγεί από τον Θεό για να αγιαστούν για την υπηρεσία του. (Εξοδ. 13:2) Αργότερα, τα πρωτότοκα αυτά εκπροσωπούνται από τη φυλή του Λευί. 12:1-13; Αριθ. 3:12) Η Έξοδος 13:13-15 ακολουθεί την εξιστόρηση στο προηγούμενο κεφάλαιο της αρχικής νύχτας του Πάσχα, στη διάρκεια της οποίας ο άγγελος του θανάτου περνά μέσα από τη γη της Αιγύπτου, θανατώνοντας το κάθε πρωτότοκο στη γη, τόσο των ανθρώπων όσο και των κτήνων. Προκειμένου να προστατευθούν τα πρωτότοκα παιδιά του Ισραήλ από αυτόν τον λοιμό, ο Θεός έδωσε εντολή σε κάθε νοικοκυριό για να πάρει ένα άψογο αρνί κατα την δέκατη ημέρα του μήνα, να το θανατώσει την δέκατη τέταρτη ημέρα, και να ραντίσει το αίμα του στις μεριές των μπροστινων πόρτων των σπιτιών τους. - Έξοδ. 12:3 - 14

Βλέπουμε μια όμορφη εικόνα στα γεγονότα εκείνης της νύχτας που σχετίζονται με το πρωτότοκο. Σε αντίθεση με τον Ιησού, τα πρωτότοκα αυτά έπρεπε να προστατεύονται από την βεβαιότητα του θανάτου. Το αρνί (αμνός) του Πάσχα, του οποίου η σφαγή και το χυμένο αίμα παρείχαν την προστασίαν αυτή, ήταν μια εικόνα

του Ιησού, του Λυτρωτή μας, τον οποίον προσδιορίζει σαφώς ο Απόστολος Παύλος: - «Διότι το πάσχα ημών εθυσιάσθη υπέρ ημών, ο Χριστός.» - Α' Κορ. 5: 7

Έτσι βλέπουμε ότι ο Ιησούς «είναι η κεφαλή του σώματος, ... ο πρωτότοκος εκ των νεκρών» και οι ακόλουθοί του «η εκκλησία των πρωτότοκων.» (Κολ 1:18· Εβρ. 12:23) Τέλος, ο Παύλος δηλώνει ότι ο Υιός του Θεού «θα είναι ο πρωτότοκος μεταξύ πολλών αδελφών». (Ρωμ. 8:29) Ας χαρούμε να έχουμε ένα τέτοιο ισχυρό Λυτρωτή και Θεόν αγάπης.

Μάθημα Τέσσερα

Προικισμένος με ταπεινότητα

Εδάφιο κλειδί: «Όστις δε υψώση εαυτόν θέλει ταπεινωθή, και όστις ταπεινώση εαυτόν θέλει υψωθή.» - Κατα Ματθαίον 23:12

Επιλεγμένο εδάφιο: Κατα Ματθαίον 23:2-12, Mark 12:38-44

ΣΤΟ ΣΗΜΕΡΙΝΟ ΜΑΣ ΕΛΑΦΙΟ βρίσκουμε το χαρακτηριστικό της ταπεινοφροσύνης σε αντίθεση με την ποιότητα της υπερηφάνειας. Τα επιλεγμένα εδάφιά μας επισημαίνουν την

υπερηφάνεια και τη φιλοδοξία των γραμματέων και Φαρισαίων, που αγαπούσαν τα ανώτατα ανώγια και τις κύριες θέσεις (τις δημόσιες). Αυτών ο Ιησούς είπε, «Πάντα λοιπόν όσα αν είπωσι προς εσάς να φυλάττητε, φυλάττετε και πράττετε, κατά δε τα έργα αυτών μη πράττετε· επειδή λέγουσι και δεν πράττουσι.» - Ματ. 23: 3

Σε αντίθεση με τη ματαιοδοξία και την αλαζονεία αυτών των θρησκευτικών αρχόντων, διαβάζουμε συνεχώς για το ταπεινό χαρακτήρα του Δασκάλου μας. «Διότι γνωρίζετε τη χάρη του Κυρίου μας Ιησού Χριστού, ότι, αν και ήταν πλούσιος, αλλά για χάρη σας έγινε φτωχός, ώστε εσείς, μέσω της φτώχειας του, θα μπορούσαν να γίνετε πλούσιοι.» «Το αυτό δε φρόνημα έστω εν υμίν, το οποίον ήτο και εν τω Χριστώ Ιησού, όστις εν μορφή Θεού υπάρχων, δεν ενόμισεν αρπαγήν το να ήναι ίσα με τον Θεόν, αλλ' εαυτόν εκένωσε λαβών δούλου μορφήν, γενόμενος όμοιος με τους ανθρώπους, και ευρεθείς κατά το σχήμα ως άνθρωπος, εταπείνωσεν εαυτόν γενόμενος υπήκοος μέχρι θανάτου, θανάτου δε σταυρού.» - Β' Κορ. 8: 9· Φιλ. 2: 5-8

Εδώ έχουμε ένα παράδειγμα της σχέσης μεταξύ της ταπεινότητας, της υπερηφάνειας, και του υπερυφώνεται κανείς. Ενώ οι γραμματείς και Φαρισαίοι εξύψωσαν τους εαυτούς τους λόγω της υπερηφάνειας που είχαν στις θέσεις τους, ο Ιησούς ήταν υπερυψωμένος από τον Θεό για την ταπεινωφροσύνη και την υπακοή του σ' Αυτόν. Ο

Παύλος συνεχίζει λέγοντας ότι ο Θεός υπερύψωσε τον Ιησού, και του έδωσε ένα «ονομα το υπέρ παν όνομα, διά να κλίνη εις το όνομα του Ιησού παν γόνυ επουρανίων και επιγείων και καταχθονίων, και πάσα γλώσσα να ομολογήση ότι ο Ιησούς Χριστός είναι Κύριος εις δόξαν Θεού Πατρός.» - Φιλ. 2: 9-11

Οποιοσδήποτε, ο οποίος με υπερηφάνεια προσπαθεί να εξυψώσει τον εαυτό τους, το πράττει λόγω της επιθυμίας για δόξα σε αυτόν τον κόσμος. Θα πρέπει να αποφευχθεί αυτή η αδυναμία της σάρκας, όπως ο Ιησούς παρήγγειλε στους μαθητές του: «Όταν λοιπόν κάμνης ελεημοσύνην, μη σαλπίσης έμπροσθέν σου, καθώς κάμνουσιν οι υποκριταί εν ταις συναγωγαίς και εν ταις οδοίς, διά να δοξασθώσιν υπό των ανθρώπων· αληθώς σας λέγω, έχουσιν ήδη τον μισθόν αυτών.» (Ματθ. 6: 2) Δεν πρέπει να αναμένεται η εξύψωσή μας σε αυτή τη ζωή, αλλά στην επόμενη, αφού θα έχει καταναλωθεί πλήρως η θυσία μας. «Και όταν φανερωθή ο αρχιποιμήν, θέλετε λάβει τον αμαράντινον στέφανον της δόξης. Ομοίως οι νεώτεροι υποτάχθητε εις τους πρεσβυτέρους. Πάντες δε υποτασσόμενοι εις αλλήλους ενδύθητε την ταπεινοφροσύνην· διότι ο Θεός αντιτάσσεται εις τους υπερηφάνους, εις δε τους ταπεινούς δίδει χάριν. Ταπεινώθητε λοιπόν υπό την κραταιάν χείρα του Θεού, διά να σας υψώση εν καιρώ.» - Α Πετ. 5: 4 - 6

Ο Ιησούς έδωσε ένα σημαντικό μάθημα, μέσα από το παράδειγμα ενός μικρού παιδιού, ως προς το πώς θα μπορούσε να λάβει κανείς την ουράνια εξύψωση. «Εν εκείνη τη ώρα ήλθον οι μαθηταί προς τον Ιησούν, λέγοντες· Τις άρα είναι μεγαλύτερος εν τη βασιλεία των ουρανών; Και προσκαλέσας ο Ιησούς παιδίον, έστησεν αυτό εν τω μέσω αυτών και είπεν· Αληθώς σας λέγω, εάν δεν επιστρέψητε και γείνητε ως τα παιδιά, δεν θέλετε εισέλθει εις την βασιλείαν των ουρανών. Όστις λοιπόν ταπεινώσῃ εαυτόν ως το παιδίον τούτο, ούτος είναι ο μεγαλύτερος εν τη βασιλεία των ουρανών.» - Ματ. 18: 1-4

Ένα άλλο παράδειγμα ενός προικισμένος με ταπεινότητα παρέχεται στα επιλεγμένα εδάφια μας στο Κατα Μάρκον 12: 38-44. Σε αυτό το απόσπασμα βρίσκουμε τα "δύο λεπτά" της φτωχής χήρας ως ένα πιο γενναιόδωρο δώρο από εκείνο του συνόλου των πλουσίων, οι οποίοι έδωσαν «εκ της αφθονίας τους.» Ας προσπαθήσουμε να είμαστε του ίδιου ταπεινού χαρακτήρος, όπως φαίνεται από τη φτωχή χήρα και το μικρό παιδί.

ΥΠΟΣΧΕΣΕΙΣ

Ὑμεῖς δὲ γένος ἐκλεκτόν, βασιλείον ἱεράτευμα, ἔθνος ἅγιον, λαὸς εἰς περιποίησιν, ὅπως τὰς ἀρετὰς ἐξαγγείλητε τοῦ ἐκ σκότους ὑμᾶς καλέσαντος εἰς τὸ θαυμαστὸν αὐτοῦ φωτός· οἳ ποτε οὐ λαὸς νῦν δὲ λαὸς θεοῦ, οἳ οὐκ ἠλεημένοι νῦν δὲ ἐλεηθέντες. ΠΕΤΡΟΥ Α΄ 2:9-10

